DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

1989. FEBRUÁR ÁRA 7,50 Ft

a Magyar Úttörők Szövetségének
lapja, 3—7 éves gyerekeknek.

Kiadja az Ifjúsági Lap- és
Könyvkiadó Vállalat.
Felelős kiadó:
dr. Király G. István
Kiadóhivatal:
Bp., Révay u. 16. 1374
Telefon: 116-660

88.0724 Kossuth Nyomda, Budapest
Felelős vezető:
Bede István vezérigazgató

Terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető bármely
hírlapkézbesítő postahivatalnál,
a Posta hírlapüzleteiben és a
Hírlapelőfizetési és Lapellátási
Irodánál (HELIR)
Budapest XII., Lehel u. 10/A.
közvetlenül vagy postautalványon,
valamint átutalással a
HELIR 215.96162
pénzforgalmi jelzőszámra.
Előfizetési díj:
negyedévre 22,50
félévre 45 Ft
egy évre 90 Ft.
INDEX 25.193 HU-ISSN 0230-1032

Szerkesztőség:
Budapest XI., Orlay u. 4.
Levélcím:
Budapest, Postafiók 112. 1502.
Telefon: 668-457

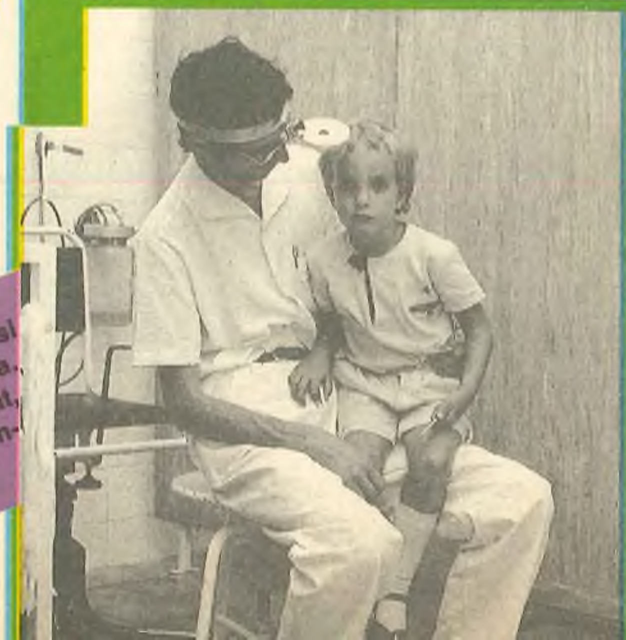
Főszerkesztő: DÖBRENTEY ILDIKÓ
Olvasószerkesztő: Baktay Miklós
Képszerkesztő: Pócs Mara
Levelező: Forgách Balázs
Adminisztrátor: Bálint Lajosné

A beküldött kéziratokat
nem őrizzük meg
és nem küldjük vissza.
XXXIII. évfolyam. 2. szám.

Úgy kezdődött, hogy nem
akartam reggelizni. Esté
re fájt az egész fejem
Fáncsi is hiába vigasz
talt…

MARCI

Gyuri doktor bácsi
ölbe vett, mint apa.
Adott egy spatulát,
amit elettem Fán-
csinak.

ÁÁÁ...
nem fáj.

Nem illik az orromban turkálni!

BETEG VOLT

Ez egy kicsit fájdalmas, Fáncsival ezt nem fogom csinálni!

Fáncsinak csak a torkát nézem meg. Mondd szépen: ÁÁÁ...!

FECSKE CSABA

Hapci

és jött a nátha
és azt mondták: hátha
és azt mondták: talán
és azt mondták: lehet
ez egy gonosz bacilus!
mást mit tehetnénk most
hívassunk orvost!
és futott a doktor
egyszer és sokszor
és tablettát nyeltem
és cseppeket nyeltem
és nézték a torkom
és nézték a nyelvem
hogy talán hogy hátha
előkerül a nátha!

Rajzolta
FÁBIÁN DÁNIEL
5 éves korában

A. A. MILNE

Nátha

A kis Gidának
náthája lett,
tüszkölt és
prüszkölt a
párna felett.
Bebugyolálták
borogatásba,
forgatták erre meg
arra sokat,
fejfájás ellen,
hátfájás ellen,
tömtek a
szájába
labdacsokat.
Töprengtek: hátha
terjed a nátha,
kiütés, kanyaró
jöhet vele,
űzték a náthát,
nézték a hátát,
hogy pörsenéssel
nincs-e tele.

Elhívták hozzá
tanácsot adni
a trüsszögés, prüsszögés
doktorait.
Jött a sok híres és
nagy orvos futván,
végig az utcán
táskát és hallgatót
rohanva vitt.
Fölírták sorba,
milyen a torka,
kérdezték szomjas-e, és
ELŐSZÖR prüsszögött, AZUTÁN
köhögött,
vagy előbb jött a köhögés.
Mondták, hogy nem szabad
izegni-mozogni,
krákogni, morogni,
forogni sem,
trüsszögés, prüsszögés
hogy mikor múlik el,
azt bizony várni kell
türelmesen.

Fölfedték azután
a nátha, pörsenés,
trüsszögés prüsszögés,
okát-fokát.
„Megmondjuk előre,
vigyázz a szellőre,
a huzat megdagaszt
csuklót-bokát."
Gidácska fölébredt,
elmúlt a náthája.
Kitekint az ablakon.
Homloka felhős lett:
„Hát a sok felnőttet
ma mivel mulattatom?"

Fordította: *DEVECSERI GÁBOR*

SZAUER ÁGOSTON

Csutkababu

Tűzhely szélén,
asztal végén
kucorog anyóka,
keze jár
szaporán,
ötöt ütött az óra.
Választ rongyot,
cérnát, gombot
kukoricacsutkát,
jön az est,
mire fest –
kilesd a titkát.

Decemberi számunk rejtvényeinek helyes megfejtése:

A karácsonyi mézeskalácsoknál a felsö sorban balról a negyedik, a középsöben a második, az alsóban szintén a második forma nem illik a sorba.
Az ajándékbontásnál *Tébláb* **kapta meg a neki szánt ajándékot. A roskadozó karácsonyfaágon összesen 11 termés lóg:** *gesztenye, bab, kukorica, alma, dió, csipkebogyó, mák, napraforgómag, tökmag, bors, szegfűszeg.*

A TÜZVESZÉLY c. *játékot kapják jutalmul:*
BERECZKI KAMILLA, Debrecen – Józsa
BOLLA TAMÁS, Tatabánya VI.
DEZSÖ BALÁZS, Várpalota
GRESKÓ ZSOLT, Sátoraljaújhely
GUTAY TIBOR, Tiszadob
HEIDUM ANNA VERA, Ebes
KELE ZSUZSANNA, Lábatlan
KOVÁCS ESZTER, Szigetszentmiklós
KULCSÁR HAJNALKA, Biharkeresztes
KULCSÁR JUDIT, Bátonyterenye
KUSNYERIK JÓZSEF, Cegléd
MÉNY MÁRTON, Budapest
MIKLÓS LACIKA, Kiskunfélegyháza
MOLNÁR GÁBOR, Barbacs
NÉMETH JULIANNA, Ásotthalom
PÉCSI SZABOLCS, Budapest
PINTÉR KATALIN, Kaposvár
SIKLÓSI DÁVID, Pécs
SIMÁK IBOLYA, Budapest
SOMOGYI ILDIKÓ, Celldömölk
SZABÓ DÁVID, Budapest
SZABÓ EMESE, Budapest
SZABÓ GÁBOR, Sátoraljaújhely
SZATMÁRI BERNADETT, Baja
SCHÜLE RÉKA, Budapest
TAWFIG M. AHMED, Budapest
TÓTH BETTINA, Tiszavasvári
VARGA LÍVIA, Lébénymiklós
ZOMBORI GYÖRGYI, Tiszakécske
ZOMBORI MÁRIA, Tiszakécske

KÁNTOR ZSUZSA

LEBEGÉS

Elnézelődtek ott a téren. Láthatatlanul a piros ernyő alatt: Abu, Hamil, Füfü. Odaképzelték a Kislányt —, hol egy hintára, hol a homokozóba, olykor a csúszdára is.

A szomszéd padon egy ember bóbiskolt, kalappal a fején. Nagyokat szuszogott, mind lejjebb bókolt a feje. Mire a mellére bukott, leperdült a földre a kalap. Akkor felriadt, lehajolt érte, fejébe csapta, harákolt egyet-kettőt, tovább szundikált, és mind lejjebb bókolt megint a feje. Füfü odapillantott rá:

— Öreg — nyiffantotta.

— Mi is öregek vagyunk? — dörmögött Hamil — Ránk is azt mondta Cibereborka: öreg fickók... — Azt hitte, csak Abu öreg, mert neki lukas az oldala.

Ha elgondolkozott, Pólipál varázsló tenyeréhez dörzsölte hegyes orrát. Most is — hosszan dörgölte az orra hegyét.

— Nálatok ez másképpen van — mondta aztán. — A játékok akkor öregszenek, ha a gyerekek kinövik őket. De ezen lehet segíteni. Új gazda mellett fiatalok lesznek megint.

Felemelte pálcika karját, és a favonat irányába mutatott:

— Nézzétek csak azt a kis vörös hajút, aki a mozdonyt vezeti! Jópofa —, nem igaz?

Hagyott nekik egy kis időt, hogy nézzék, hogyan vezeti az a kis vörös a vonatot. Hogy sistereg, pöfög, zakatol. Aztán lassan jobbra lendítette a karját:

— Vagy azt a kancsi kiskomát a mászókán! Most éppen ideles. Látni nem láthat, de érez valamit. Titeket. Megveszne egy ilyen mackóért, mint te, Hamil. Vagy kutyáért, amilyen Füfü. Abu elefántért. Mindhármotokért!

Aztán balra mutatott, ahol magányosan állt a hinta tövében egy kétcopfos, ballondzsekis, és torkaszakadtából bömbölt. Hogy miért, azt nem lehetett tudni.

— Rájöttök, és megvigasztaljátok — mondta Pólipál —. Ki más ha ti nem?

Annyi az egész, hogy kibújtok az es-
nyő alól, és megmutatjátok neki a
gatokat. Vagy a kis kancsinak. De le
a vörös hajú mozdonyvezetőnek
Ennyi az egész. És ifjak lesztek egy
pásra megint.

A kétcopfos meg csak sírt és sí

Grafika: KATONA GYÖNGYI

Szétmaszatolta a képén a könnyeit. Dehát miért?

— Lehet, hogy éppen értetek. Hát nem sajnáljátok? Dehogynem. Sajnáljátok. Tudom én!

Füfü nem bírta tovább. Felnyiffant:

— Menjünk innen, Pólipál!

— Nem tetszik nektek? Se egyik, se másik, se a harmadik? SENKI itt a téren?

— Hagyjuk ezt! – mordult fel Hamilmackó –, akkor már inkább vissza az udvarba, a lomtárolóhoz.

– VAN GAZDÁNK! — trombitált Abu, és Füfü meglengette hosszú fülét:

– Elég volt! Mehetünk!

Pólipál varázsló nem erősködött tovább.

— Kérlek, kérlek, rendben van... Kapaszkodjatok!

Épp akkor pottyant le az öregember fejéről a szomszéd padon harmadszor a kalap.

A nagy, piros esernyő lassan, libegve emelkedett, majd felgyorsult közepes kerékpársebességre. Ennyit bír. Nem sok, nem túl magas, de legalább látni, mi van odalent. A kiskörút, a nagykörút, távolabb az a kanyargó szalag — a Duna.

Mackócska hirtelen felkiáltott:

— Rossz az irány! A mi udvarunk már balról messze mögöttünk maradt!

— Nem is oda tartozunk — dörgöli tenyerével hegyes orrát Pólipál —, másfelé. Tolleóhoz. Bevezetlek a Társaságába. A „Szalonban" csupa előkelőség: Mirabella, Toncsi, Szilvána, Dödönci, Dragomár...

Ettől megdöbbentek.

— DRAGOMÁR? Az ki?

— Teve. Kétpupú. Dödönci barnamedve.

— Igazi? — ijedezett Abu.

– Igazi játékteve, játékmedve. És Mirabelláék porcelánbabák egy kerek asztal körül. Teáznak a „grófnők". Ottó „gróf" matrózsapkában, lakkcipőben mögöttük áll, hogy ha kifogyna a csészékből a tea, udvariasan utánatöltsön a kannából. Tolleó mester viseli gondjukat. Jól megy a soruk. Nektek is jól megy majd ott, meglátjátok.

— Jaj, nem — aggodalmaskodott Abu —, én csak egyszerű, arasznyi elefánt vagyok. Hogy kerülnék én oda?

Füfü is meghökkent: mit mondjunk nekik?

És Hamilmackó: szóba se állnak velünk egy ilyen szalonban, vagy micsodában. Forduljunk vissza gyorsan!

De a piros esernyő nem változtatott irányt, és Pólipál göcögősen nevetett:

— Megmondtam, mi a leghasználhatóbb csodám: aki velem van, AZT NEM ÉRHETI BAJ! Nem kell félnetek semmitől.

És még azt mondta:

— LAZÍTSATOK!

Hogy, hogynem — megnyugodtak erre. Jókedvük támadt. Élvezték a lebegést. Éppen kibújt a felhők közül a nap. Felcsillantak fényében a háztetők. Egyik háznak csúcsos, a másiknak lapos a teteje, egyiknek félrecsapva, másiknak mintha a szemébe húzva, a harmadiké tisztára — akár egy gombakalap.

Annál a gombaformájúnál lelassult az esernyő.

Libegve ereszkedett alá egy boltajtóig, ami fölött nagy betűkkel ez állt:

TOLL LEÓ RÉGISÉGGYŰJTEMÉNYE

VIKTOR DRAGUNSZKIJ

„Él és világít..."

Egy este a homokozó mellett ültem az udvaron és anyukámat vártam. Valószínűleg bent maradt az intézetben, vagy boltba ment, vagy az is lehet, hogy a buszmegállóban áll. Nem tudom. csak már minden udvarbeli szülő megjött és már minden gyerek hazament velük és már lehet, hogy már megitták a teát a sajtospereccel, csak az én anyukám nincs még itt..

Az ablakokban már kezdenek kigyulladni a fények, a rádió is zenét játszik, az égen is megmozdultak a sötét felhők — szakállas öregemberekre hasonlítanak...

Megéheztem, de anyu még mindig nincs, és én azt gondoltam, hogy ha én tudnám, hogy anyukám éhes és engem vár valahol a világ végén, én rögvest hozzá futnék, és nem késnék, és nem hagynám, hogy a homokban üljön és unatkozzon.

Ám ekkor kijött az udvarra Miska. Azt mondta: — Szervusz!

Én is azt mondtam: — Szervusz!

Miska mellém ült és kezébe vette a billenős autót.

— Hű-ha — mondta Miska. — Honnan vetted? És magától rakja a homokot? Nem magától? És magától üríti? Igen? Hát ez a fogantyú? Ez mire van? El lehet fordítani? Igen! Mi? Hű-ha! Hazavihetem?

Mondtam neki:

— Nem, otthonra nem adom. Ajándék. Apukámtól kaptam, mielőtt elutazott.

Miska megneheztelt és odébb húzódott. Közben még sötétebb lett.

Figyeltem a kaput, hogy el ne szalasszam, amikor megjön anyu. De ő csak nem jött. Azt hiszem, Róza nénivel találkozott, és most állnak és beszélgetnek és rám nem is gondolnak. Lefeküdtem a homokba.

Akkor megszólalt Miska: — Nem adod ide a billencset?

— Hagyj békén, Miska!

Erre Miska így szólt: — Adhatok neked érte egy Gvatemalát és két Barbadoszt!

Az mondom: — Jól összehasonlítottad a Barbadoszt a billenős autóval!

Miska meg: — Na, akarod, neked adom az úszóövet.

— Hát az ki van szakadva.

— Majd te megragasztod!

Megharagudtam:

— És hol ússzak vele? A fürdőszobában? Miska megint megorrolt. Aztán mégis megszólalt: – Na

Grafika: Koltai Éva

ha nem, hát nem! Lásd, milyen jó vagyok hozzád! Nesze! Azzal egy gyufásdobozt adott nekem. A kezembe vettem.

Nyisd ki —, mondta Miska — majd meglátod!

Kinyitottam a dobozt, de először semmit sem láttam, hanem aztán észrevettem egy kicsi világoszöld fénypontot, mintha valahol tőlem messze-messze világítana egy picinyke csillag, pedig ugyanakkor én magam tartottam a kezemben.

— Mi ez, Miska — kérdeztem suttogva — mi a csoda ez?

— Egy fénybogár — mondta Miska. Jó, mi? És él, nem is gondolnád!

— Miska — mondtam — vigyed a billencset, akarod? Örökre vigyed, mindigre! Te meg add nekem ezt a csillagot, hazaviszem...

Erre Miska felkapta a billenős autómat és hazaszaladt. Én meg ottmaradtam a fénybogarammal, csak néztem, néztem és sehogy sem tudtam betelni vele: milyen zöld, mint a mesében, és akármilyen közel is van, a tenyeremen, úgy világít, mintha távolból.. És nem tudtam egyenletesen lélegezni, és hallottam, ahogy a szívem dobog, és az orromat is csavarta valami, mintha sírni kellene.

És én sokáig ültem így, nagyon sokáig. És senki nem létezett körülöttem. És én mindenkit elfelejtettem az égadta egy világon.

De akkor megjött anyukám, és én nagyon megörültem és hazamentünk. Mikor inni kezdtük a teát a sajtospereccel, anyukám megkérdezte:

— Na, hogy működik a billencsed?

Mondtam neki: — Anyu, elcseréltem.

— Érdekes! És mire?

— Egy fénybogárra! Itt van, a dobozban lapul. Oltsd csak el a villanyt! Anyu eloltotta a villanyt és a szoba sötét lett — most kettesben néztük a sápadt csillagot.

Aztán anyu felkapcsolta a villanyt.

— Igen — mondta — ez varázslat! De hát mégis, hogy adhattál egy olyan értékes holmit, mint egy billenős autó, ezért a kis féregért?

— Olyan sokáig vártalak — mondtam — és úgy unatkoztam, ez a fénybogár meg jobb a világ öszszes billencsénél...

Anyu áthatóan nézett rám és azt kérdezte:

— És miért? Mennyivel jobb?

— Hogy-hogy nem érted?! — mondtam. — Hiszen él!! és világít!!!

Fordította: ZENGŐ MIHÁLY

VOLTÁL-E MÁR TŰZOLTÓ LAKTANYÁBAN?

Ha még nem, itt az alkalom!

Grafika: SOMORJAI ÉVA

Február 24-én és 25-én, pénteken és szombaton nyitva áll az ország összes tűzoltólaktanyája.

A tűzoltók minden gyereket és felnőttet szeretettel várnak!

PÁLYÁZAT

A Dörmögő Dömötör szerkesztősége és a BM. Tűzoltóság Országos Parancsnoksága pályázatot hirdet kisgyermekek részére az alábbi témakörökben:

— a tűz veszélyei
— a tűzoltók munkája
— a tűzoltólaktanya

A pályamunkák bármely műfajban, bármilyen technikával készülhetnek.

Az első tíz helyezett jutalmát egyenruhás tűzoltó viszi házhoz. Óvodai csoportok pályázatait csoportonként és egyenként is elbíráljuk!

Beküldési határidő: 1989. március 31.

Kérjük a pályázó személyi adatait pontosan feltüntetni.

LEV TOLSZTOJ

A tűzoltó kutyák

Gyakran megtörténik, hogy amikor a városokban tűz üt ki, gyermekek maradnak a házakban, s nem lehet őket kihozni onnan, mert rémületükben elrejtőznek és hallgatnak, és a füsttől nem lehet meglátni őket. Londonban kutyákat tanítanak be a megmentésükre. Ezek a kutyák együtt laknak a tűzoltókkal, s amikor egy ház kigyúl, a tűzoltók beküldik őket, hogy hozzák ki a gyermekeket. Egy ilyen betanított kutya Londonban tizenkét gyermeket mentett meg egymagában; ezt a kutyát Bobnak hívták.

Egyszer kigyúlt egy ház, s amikor a tűzoltók odaérkeztek, egy asszony futott hozzájuk. Jajveszékelt, és azt mondta, hogy egy kétesztendős kislánya maradt a házban.

A tűzoltók beküldték Bobot. Bob felszaladt a lépcsőn, és eltűnt a füstben. Öt perc múlva kifutott a házból s kihozta a kislányt, a fogával fogta az ingecskéjét.

Az anya odarohant a gyermekhez, és sírt örömében, hogy kislánya megmenekült a haláltól.

A tűzoltók megsimogatták a kutyát, s megvizsgálták, nem pörkölődött-e meg; de Bob vissza akart futni a házba. A tűzoltók azt hitték, hogy odabenn még van valaki élő, s elengedték. A kutya beszaladt, s csakhamar visszafutott, s hozott valamit a foga között. Amikor az emberek megnézték, hogy mit hoz, elkezdtek nevetni valamennyien: egy nagy játékbabát hozott a szájában.

Fordította: ÁPRILY LAJOS

A BOLONDOS RAJZOLÓ

Bizonyára észrevetted, hogy összekeveredtek a feliratok. A mellékletből kivághatod és a helyükre ragaszthatod őket!

Írta: MARÉK VERONIKA

Grafika: KALMÁR ISTVÁN

FARSANGI MACSKAÁLARC

ADJ PACSIT A BÁCSINAK!	HOGY HÍVNAK KISLÁNY?	HASONLÍTASZANAGYPAPÁMHOZ!
ROZSDÁS A KALAPJA!	SÁRGARÉPÁBÓL VAN AZ ORRA!	MEGDOBOM A FEJÉT!
JÖSSZ VELEM MOZIBA?	VIGYÁZZ TÖRÉKENY!	FOLYTON SÉTÁLTATNI KELL!
DOBD MÁR EL!	JÖSSZ KORCSOLYÁZNI?	MEG NE HARAPJ!
HISZEN EZ FORRÓ!	NINCS BENNE KUKAC!	SZERETED A KENYÉRMORZSÁT?

1. Vágd körbe az álarcot a fekete vonal mentén! Az orr mellett is vágd be!
2. Hajtsd az álarc alá az erősítő füleket (szaggatott vonal mentén)!
3. Hajtsd és ragaszd alá a „ragasztani" feliratú részt!
4. Vágd ki a bajuszt és ragaszd fel!
5. Próbáld fel az álarcot és vágjál megfelelő szemnyílást!
6. A fekete pontok helyén fúrjál lyukat és fűzzél bele vékony gumit!
7. Vedd fel és nyávogj!
A feliratok a Bolondos rajzoló című képhez tartoznak.

Grafika: Stuiber Zsuzsa

RAGASZTANI

DOBD MÁR EL!

FOLYTON SÉTÁLTAT-NI KELL!

ROZSDÁS A KA-LAPJA!

MEG NE HARAPJ!

HISZEN EZ FORRÓ!

SÁRGARÉ-PÁBÓL VAN AZ ORRA!

SZERETED A KENYÉR-MORZSÁT?

VIGYÁZZ TÖRÉ-KENY!

NINCS BENNE KUKAC!

JÖSSZ VELEM MOZIBA?

Látogatóban Zsuzskánál

Ma nagy nap volt! Először sétáltattuk Rikkit, pórázzal a nyakán... illetve pórázzal a hasán és a lábán is: egyszerűen BELECSAVARODOTT a pórázba! Aztán minket is belecsavart. Mire Eszterrel „Zsuzska apukáéig" értünk, alaposan megizzadtunk.

Ajjaj! Zsuzska kétszer akkora vizslakölyök és 1 $^1/_2$hónappal idősebb!

Ez MEGESZI a mi kis Rikkinket uzsonnára!

A kertben mindenütt fű és boldogság.
A kutyusok kergetőznek.

Rikki bevadul, lobognak a fülei,

Rikki egyre pimaszabb,

RIKKI TÁMAD!

Ajjaj! Szegény Zsuzska!!

Írta és rajzolta: **GAÁL ÉVA**

HURRÁ! SÉTÁLUNK!

Rikkit bevezettem az előkelő társaságba.

MEGISMERKEDTÜNK:
BUKFENCCEL,
akinek úgy nőtt a bozontos szőre,
mintha mindig csodálkozna,
JÓZSIVAL, az újságos szelíd
és ki tudja milyen kutyájával,

MÓKÁVAL, a szomszéd jámbor
bernáthegyivel és 6 kölykével,

DZSONNIVAL, a játékos
és kissé félénk uszkárral.
MEGUGATTUK:
a félelmetes, sötét és izmos
házőrző ebeket, akik a dupla-
rácsos kerítés mögött őrzik
a duplarácsos ablakokat...
MINDKETTEN SOK BARÁTOT
(és két ellenséget) SZEREZTÜNK!

Dr. KORSÓS ZOLTÁN

Balkáni gerle, pehelyréce

Falvakban, városokban mindenütt nagyon gyakori a balkáni gerle. Fészkét a legmeglepőbb emberközeli helyekre képes építeni. A képen látható gerle két tojását egy belvárosi bérház harmadik emeleti ablakának bádoglemez párkányára rakta, szinte teljesen csupaszon, mindössze néhány szál rozsdás drótszállal körítve. Ez a furcsa „civilizált" fészek valóban nem alkalmas a tojás melegen tartására, és a gerle közmondásosan gyenge fészeképítő tudományát is jól szemlélteti (lásd a „Hogyan tanult a gerle a szarkától fészket rakni?" c. mesét). A téli hidegben a gerle lázas teste az, amely a meleget adja a tojások kikeléséhez, ezért ilyenkor, költés idején, csak nehezen hagyják el a kotló madarak a fészket. Két hét alatt ki is kel a kis, sárgás, majdnem csupasz fióka, amelyet szintén melegíteni kell még sokáig.

A képen látható pehelyréce fiókája ül a fészkén. Ez a vadkacsaféle az északi hideg tengeri szigeteken és tengerpartokon költ, és tojásait vastag, nagyon jól szigetelő pehelytollakkal burkolja be. E tollakat szokták a gyűjtők összeszedni és hálózsákok, kabátok, paplanok töltésére használni. A tojó pehelyréce a jó szigetelés ellenére sem hagyhatja el a fészkét, mert rendkívül hideg a levegő és a tojások gyorsan kihűlnének. Ezért ilyen fészektelepen az ember ott sétálhat a kotló pehelyrécék között, néha még meg is simogathatja a vadmadarakat, amelyek ugyan félelemmel a szemükben, de lelkiismeretesen ülnek tovább a jövőt jelentő tojásokon.

BENEDEK ELEK

A gerle és a szarka

Szép madár a gerle, de nem ért a fészekrakáshoz. Elmondom nektek, hogy miért nem ért.

Réges-régen, még az ántivilágban volt, a gerle is szerette volna megtanulni a fészekrakást. Látta, hogy a szarka vékony ágacskákból, gallyakból milyen pompás fészket rak. Elment hozzá és kérte szépen:

— Kedves szarka pajtás, taníts meg engem a fészekrakásra.

— Én jó szívvel, — mondotta a szarka.

Hirtelen összeszedett egy csomó ágat, ügyesen rakta az egyiket a másikra, s magyarázgatta a gerlének:

— Csak így, csak úgy, csak így, csak úgy.

A gerle ugyan nem értette, de szégyellette megvallani. Egyre mondta:

— Tudom, tudom, tudom.

— Hát, ha tudod, csináld, — mondotta a szarka nagy haragosan, s ott hagyta a gerlét a félig rakott fészekkel.

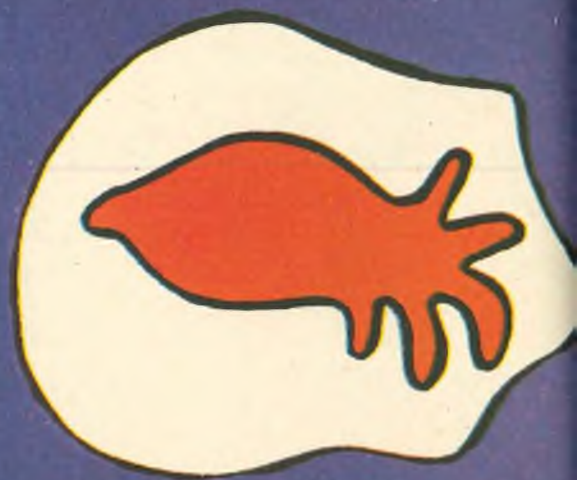
Nem is tanulta meg a gerle azóta sem a fészekrakást, s ha a szarka ki nem békül vele, nem is tanulja meg sohasem.

ŐSÁLLATOK

Színezd ki a fehéren maradt felületeket tetszésed szerint!
Rajzolj hasonló párokat és küldd el nekünk!
Ne feledd megírni, hány éves vagy!

Grafika: STUIBER ZSUZSA
Játékszakértő: DR PÁLI JUDIT

Tébláb árnyéka

Grafika: STUIBER ZSUZSA

Grafika: VERTEL BEATRIX

Játékszakértő: DR. PÁLI JU

DUDA

EZ A DUDA, DÁ- DÉ, JOBB, MINT AZ A - PÁ - DÉ,
KUTYA NYÜSZÍT BEN- NE, NEM CSATAKOS KECS- KE.
DUDA, DUDA, SZŐ - RÖS, HÁTAM LIBA - BŐ - RÖS,
KEDVEM LENNE TÁNCOLNI, A HOMLOKOM RÁNCOLNI.

DAL ÉS KÉP: GRYLLUS VILMOS   VERS: CSOÓRI SÁNDOR

Vaurél melegedni hívja barátait

Grafika: HORGAS ÁDÁM

Eléggé
megfáztam!
Ha legalább
a gyógyszerek
jók lennének!
De az enyémek
olyan rosszízűek

Panaszolta Claire 5 és fél éves korá-
ban, Franciaországban.
Lejegyezte óvónénije. Fordította Bene-
dek Ildikó.)

A fiú, akinek a kezéről ez a rönt-
genkép készült, rosszabbul járt
eltörte a csuklóját:
Próbáld megkeresni a két törés
helyét!
Szerinted hogyan történt a bal-
eset?
Küldd be a megoldást! Ne fe-
ledd megírni, hány éves vagy!

Ez a kép biztosan ismerős a hát-
lapról. Miben tér el attól?
Küldd be a megoldást!
Ne feledd megírni,
hány éves vagy!

Sokszor láttál, ismersz-e?
Börtönöm a kemence.
De rabságom nem örök,
kapom magam, kitörök.
Lángost sütök, kenyeret,
aki fázik, megszeret.
Ha locsolnak, elalszom,
minden vízre haragszom.
Kandallóban táncolok,
elviszem az álmotok,
ha kígyózva éjfelen
kibújok a kéményen.
Piros ruhám ég, lobog!
Találd ki, hogy ki vagyok!

(Tűz)

Grafika: MÉSZÁROS MÁRTA

Cille horgászik

Grafika: NAGY KRISZTINA

Fotó: HARIS LÁSZLÓ